ডাক্তৰ : ২০.২৫ ছাত্ৰ মৰত আগুৰ আছিল নেকি ?

বৰা : আছিল, বহুবছৰ লৈয়াহে উলাসেৰে. আমি কলে, বুঢ়ুলৰ বেঞ্চী দিয়া আছে, এতিয়া ৫জনা ছাত্ৰৰ নামলাগে, আৰু মৰত এতিয়া ছাত্ৰ হ'ত কোনো নাই।

ডাক্তৰ : কিন্তু আপুনি এতিয়া এনেদৰে টকা পইচা স্কুলি আছে নে ?

বৰা : এহ, অ' আমি পোৱা শিক্ষাদানৰ পাবাই তিনিদিন বিৰি অৱশ্যম বন্ধ হ'ল। হাততো একো পইচা কেইটাও বন্ধ কেইদিনত শেষ হ'ল। সেই কাৰণে স্কুলি মাৰলৈ চুটকমালে নগুলে কোনোকে আছা।

ডাক্তৰ : কি হ'ল বৰা, আপোনালোকে আজি এনে অৱস্থা ছাত্ৰ....

বৰা : কি কৰিব মানুহৰ জীৱনেই এনেকুৱা। আমিও বগুৰাবাৰ অধীন। পিছে এই এইবোৰ কিহৰ কাগজ লৈ ঘূৰিছে ?

ডাক্তৰ : এইবোৰ পোষ্টাৰ, কাইলৈ আকৌ এটা সংগঠনে অসম বন্ধ দিছে তাৰে পোষ্টাৰ লগাই ঘূৰিছো।

বৰা : কি.....?

চন্দন গাইকীয়া
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

অমৰ বন্ধু

ৰবা : অ' বিশ্বা এটা দি যোৱা, বৰ বিপদত পৰিছো। দুটামান পাঁচ টকা দিয়া যাঁক। ভগৱানে আশীৰ্বাদ কৰিব। আজি পেটত একো এটাও পৰা নাই, সহায় কৰে যেন কোনোবাই।

মানুহ : আজ কালিৰ মানুহ ইমান ভাল, ভিক্ষা খুজিবলৈ লাজ নাই?

ৰবা : হয়, মই ভাল আৰু ভদ্ৰ মানুহ, শিক্ষক আছিলো, এতিয়া পৰিস্থিতিৰ পাকত আছো।

মানুহ : ফাঁকি দিবলৈ আৰু কথা বিচাৰি নেপালে।

ছাত্ৰ : অ' এয়া দেখোন ৰবিন চৰকাৰ। ছাৰ আপুনি ইয়াত আৰু এনে অৱস্থা যে?

ৰবা : কোন লো' মই হলে চিনিব পৰা নাই কিন্তু...?

ছাত্ৰ : ছাৰ মই জেটেং।

ৰবা : জেটেং... জেটেং... অ' অ' চিনিব পাৰিছো, মই থকা স্কুলখনতে পঢ়িছিলা ন?

জেটেং : হয়, হয়, ছাৰ।

ৰবা : আজি কালি স্মৃতিশক্তি শাইকিয়া হৈছে নহয়, পিছে তুমি কিমানলৈ পঢ়িলা, জনা নাই। সেইবাবে মনত পৰা নাই।

জেটেং : নাই ছাৰ বেছি পঢ়িব নোৱাৰিলো। মই পঢ়াত বৰ ভাল আছিলো, শুই মেলি এককেটা শ্ৰেণীতে দুই তিনিবছৰকৈ থাকি, এইটোলৈকে পালো আৰু তাৰ পিছত পাৰ হ'ব নোৱাৰিলো। পাছত স্কুল এৰিব লগা হ'ল।

ৰবা : পিছে তুমি ইয়াত কি কৰি আছা?

জেটেং : স্কুল এৰাৰ পাছত, মনো এৰি ইয়ালৈকে আহিলো। প্ৰথমে ফুটপাথৰ পৰা জীৱন সংগ্ৰাম আৰম্ভ কৰি এতিয়া চলি আছো লোক মেলে তেনে।

ৰবা : উস্ উস্ বহুত কষ্ট কৰিব লগা হৈছিল ন?

জেটেং : কঠিন আৰু কষ্ট ছাৰ, ফুটপাথৰ পাছত হোটেলত কাম কৰি এনেদৰে উন্নতি কৰি গৈ আছো। অ' আপোনাৰ ওচৰত দেখোন কিবাকৈ কামোৰাৰ চিন আছে।

ৰবা : এ কি কথা আৰু কুকুৰে কামুৰিলে অ'।

জেটেং : কুকুৰে কত কামুৰিলে?

ৰবা : কিনো কওঁ, যোৱাবীজনীৰ চাকৰি এটাৰ কাৰণে ইয়ালৈ আহিছিলো।

জেটেং : অ' চাকৰি পাবলৈ আজি কালি বৰ টান নহয়। অফিচাৰকো হ'লে চাহাবিয়াই যোৱাৰ লাগে আপুনি যোগাইছে নে নাই?

ৰবা : হয় দিয়া, সেইযোৰ আকৌ আমাৰ দিনত নাছিল নহয়। যোৱাবীজনীয়ে কলে মই পঢ়োৱা ছাত্ৰ এজন হেনো ইয়াত ডাঙৰ অফিচাৰ, নাম দেবেন ভট্টাচাৰ্য। তেৱেঁই সহায় কৰিব পাৰিব বুলি টকা পঠিয়ালে।

জেটেং : অ' হয় হয়, তেওঁ এজন ডাঙৰ অফিচাৰ।

ৰবা : তাৰ পাছত তেওঁৰ ঘৰত সোমাৰ ধৰোতেই দুটা কুকুৰে ভাউ ভাউ কৈ ভুকিব ধৰিলে নহয়, কিন্তু দুয়োটা বান্ধি থোৱা আছিল। মোৰ আহমতে গৈ কলিং বেলটো বজাব পালোহে কোনোবা আলৰ পৰা আহি এটা কুকুৰে দিলে নহয় কামুৰি। কুকুৰটো কুকুৰ দেখাত একেবাৰে, ঢেকীয়া পতীয়া মানুহৰ দৰে।

ইয়াৰ উপৰিও অসমত এনে কিছুমান ব্যক্তি আছে যিয়ে একোটা অসমীয়া বাক্যত অধিকাংশই ইংৰাজী শব্দ ব্যৱহাৰ কৰি আভিজাত্যৰ পৰিচয় দিয়ে। এয়াইনে অসমীয়াৰ প্ৰকৃত আভিজাত্য?

এইবাৰ আহিছোঁ অসমীয়া ভাষা ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অসম সাহিত্য সভাৰ ভূমিকালৈ। এদিন যি উদ্দেশ্য লৈ অসমীয়া ভাষা গঠিত হৈছিল সেই উদ্দেশ্য পূৰণত অসম সাহিত্য সভা কিমান সফল সেয়া এক বিচাৰ্য বিষয়। অসমৰ বাহিৰে অসম সাহিত্য সভাক অসমীয়া ভাষা সাহিত্য ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যি গুৰু দায়িত্ব অৰ্পণ কৰিছিল, সেই দায়িত্ব পূৰণত বিষয়ববীয়াসকলৰ মইমতালি আৰু অন্তৰ্কন্দলে ব্যাঘাত জন্মাইছে। এনেদৰে থাকিলে অসম সাহিত্য সভা আৰু অসমীয়া ভাষা কিমান দিনলৈ জীয়াই থাকিব সেয়া এক ডাঙৰ প্ৰশ্ন।

সেয়েহে অসমবাসীলৈ মোৰ এই অনুৰোধ নিজৰ মাতৃভাষা হিচাপে অসমীয়া ভাষাক জীয়াই ৰখাটো আৰু ইয়াক অৱমাননা নকৰিব। নিজৰ মাতৃভাষাক পাহৰি কোনো জাতিৰেই উন্নতিৰ নজিৰ এইখন পৃথিৱীত নাই। সদৌ শেষত ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ ভাষাৰেই কওঁ— "আজিৰ অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে অসম ৰসাতলে যাব।"

আজিৰ অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে---

– শ্ৰী দেৱজ্যোতি দাস
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

অসমত ক্ৰমাৎ এলাগী হ'বলৈ ধৰা অসমীয়া ভাষাই মোৰ মাতৃভাষা। দ্বাদশ – ত্ৰয়োদশ শতিকাতে উৎপত্তি হোৱা অসমীয়া ভাষাই বিভিন্ন স্তৰৰ মাজেৰে আহি আজিৰ ৰূপ পাইছেহি। বিভিন্ন ঘাত – প্ৰতিঘাতকো নেওচি অসমীয়া ভাষাক জীয়াই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰা সেইসকল ব্যক্তি আমাৰ বাবে চিৰস্মৰণীয়। শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ আৰু তেওঁলোকৰ সমসাময়িক লেখকসকলৰ ৰচনাৰাজিয়ে অসমীয়া সাহিত্যক চহকী কৰিছে। তাৰ পৰৱৰ্তী সময়ত সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাদেৱে অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ ৰথখন আগুৱাই লৈ গৈছিল। ১৮৩৬ চনত বঙালী মহৰী – কেৰাণীৰ প্ৰৰোচনাত পৰি ইংৰাজে অসমৰ স্কুল – কাছাৰী আদিত অসমীয়া ভাষাৰ পৰিৱৰ্তে বঙালী ভাষাৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল। কিন্তু খ্ৰীষ্টান মিছনেৰীসকল আৰু আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকনকে আদি কৰি অসমীয়া সাহিত্য প্ৰেমী সকলৰ প্ৰবল প্ৰচেষ্টাত ১৮৭৩ চনত অসমীয়া ভাষাই পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে। মিছনেৰীসকলৰ প্ৰচেষ্টাত প্ৰকাশ পোৱা 'অৰুণোদয়' আলোচনীয়ে অসমীয়া ভাষা সাহিত্যক আৰু এখোপ আগুৱাই লৈ যায়। তাৰ পৰৱৰ্তী সময়ত প্ৰকাশ পোৱা যুগ সৃষ্টিকাৰী 'জোনাকী', 'আৱাহন' আৰু 'ৰামধেনু' আলোচনীয়ে অসমীয়া ভাষা সাহিত্যক আৰু বেছি সবল ৰূপত দাঙি ধৰে। এই সমগ্ৰ কালছোৱা ভালদৰে জুকিয়াই চালে অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ এক গৌৰৱময় ইতিহাসৰ উত্থান পোৱা যায়।

সাম্প্ৰতিক সময়ত আমি অসমীয়া সকলে সেই চিৰনমস্য ব্যক্তি-সকলৰ চেষ্টাৰ ফলস্বৰূপে অসমীয়া ভাষাই লাভ কৰা সেই স্থান অক্ষুণ্ণ ৰাখিব পাৰিছোনে ? বৰ্তমান সমাজৰ কিছুমান সৰু সৰু কথালৈ মন কৰিলেই তাৰ উত্তৰ সহজে পোৱা যাব।

অসমত অসমীয়াই অসমীয়া ভাষাত কথা কবলৈ লজ্জাবোধ কৰে। অভিভাৱকসকলে 'মোৰ ল'ৰাই বা ছোৱালীয়ে অসমীয়া কথা নাজানে অথবা বুজি নাপায়' বুলি কৈ গৰ্ববোধ কৰে। তেওঁলোকে নিজৰ সন্তানক অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয়লৈ পঠিয়াবলৈ কুণ্ঠাবোধ কৰে। অথচ তেওঁলোকেই অসমীয়া ভাষা ৰক্ষাৰ বাবে অনুষ্ঠিত সভা সমিতিবোৰত বৰ বৰ ভাষণ প্ৰদান কৰে। এনে বহু ছাত্ৰ ছাত্ৰী মই লগ পাইছো যিয়ে 'নদী' কি বুজি নাপায়, অথচ 'River' ৰ অৰ্থ সহজতেই বুজি পায়।

বিহু আৰম্ভ হয়। চহৰ-নগৰৰ আধুনিক মঞ্চত বিজুলী বাতিৰ তলত আয়োজন কৰা বিহুতলীসমূহ আমুগুৰিহাটত মূল বিহুৰ কেইদিনত নহয়। ইয়াত চেৰা বিহুৰ পিছদিনাৰ পৰাহে মঞ্চ বিহু আৰম্ভ হয়। সচৰাচৰ চহৰ-নগৰত গৰু বিহুৰ দিনাৰ পৰাই ডেকা-গাভৰুৰ মাজত খেল-ধেমালিৰ প্ৰতিযোগিতা আৰু নিশা বিভিন্ন ধৰণৰ সাংস্কৃতিক বিষয়ৰ প্ৰতিযোগিতা হয়। আনহাতে, চহৰ-নগৰৰ মঞ্চত যেনেকৈ আধুনিক নৃত্য গীতৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব দিয়া হয়; ঠিক সেইদৰে আমুগুৰিহাটৰ মঞ্চৰ বিহুতলীত আধুনিক নৃত্যত গুৰুত্ব দিয়া নহয়। মূৰ্তিতে সম্পূৰ্ণ বিহুক কেন্দ্ৰ কৰি ৰচনা কৰা গীত, নৃত্য, নাটক আদি ভেলীপৰীয়া বিহুতলীত পৰিবেশন কৰা হয়।

বি:দ্ৰ:— এই প্ৰবন্ধটি শ্ৰীযুত ইন্দ্ৰপ্ৰসাদ শইকীয়াদেৱৰ "ভেলীপৰীয়া বিহুতলী" প্ৰবন্ধটিৰ পৰা যুগুতোৱা হৈছে।

গোৱা বিহুগীত শুনে আৰু তেওঁলোকৰ বিহুনাচ উপভোগ কৰে।

মন কৰিবলগীয়া কথা যে এই বিহুতলীসমূহত অশ্লীলতাৰ গোন্ধ একণো নাই। পিতৃ-মাতৃ তথা জ্যেষ্ঠসকলেও সমানে এই বিহুতলীসমূহত নাচ-গানসমূহ উপভোগ কৰিব পাৰে। বিহুতলীত উপস্থিত ডেকাসকলেও বিহু মাত উপভোগহে কৰে। অশ্লীল অঙ্গ-ভংগী একো প্ৰয়োগ নকৰে।

অৱশ্যে অসমীয়াত এই বিহুতলীসমূহৰ উদ্দেশ্য সম্পূৰ্ণ বেলেগ আছিল। কিয়নো আনন্দ উপভোগ কৰাৰ লগতে জীৱনৰ সংগিনীও কোনো কোনো ডেকাই ইয়াতেই বাছি লৈছিল। মন পছন্দৰ গাভৰু পলুৱাই নিয়াৰ কাৰণে ডেকাই পূৰ্বৰে পৰা প্ৰস্তুতি চলাইছিল আৰু পলুৱাই নিয়াৰ দিনা বিহুতলীৰ আন আন ডেকা গাভৰুৱে উভয়কে এই কাৰ্যত সহায় কৰিছিল। তাৰ পাছত সেই ডেকা গাভৰুৱে সামাজিক ৰীতি-নীতিৰে বিবাহ পাশত আবদ্ধ হৈ বৈবাহিক জীৱন আৰম্ভ কৰিছিল। গতিকে এই চকলীপৰীয়া বিহুতলীসমূহ অসমীয়াত প্ৰেম-প্ৰীতি, মৰম-স্নেহৰ সৃষ্টি সিঁচাৰ একমাত্ৰ কাৰ্যতলী আছিল। এই প্ৰথাৰে বৈবাহিক জীৱন আৰম্ভ কৰা লোক জামুগুৰিহাটৰ কোনো কোনো গাঁৱত বিচাৰিলে এতিয়াও পোৱা যাব। অৱশ্যে, বৰ্তমান সমাজ আৰু সভ্যতাই এইবোৰ সম্পূৰ্ণৰূপে সংস্কাৰ কৰিলে। বিহুতলীবোৰ যদিও আগৰ দৰে আছে কিন্তু ডেকা-গাভৰু সকলৰ মনবোৰ সংস্কাৰিত হৈছে।

জামুগুৰিহাটৰ বিহুতলীবোৰতো সচৰাচৰ চেৰা বিহুৰ দিনালৈকে বিহু চলে। ডেকাবোৰে দিনত বিহু তলপাতি নিজা পাতে। নিজা ফুল পাতি বিহু মৰা অভ্যাস শালগুৰি, মূঢ়াদল আদি গাঁৱত প্ৰচলিত।

চকলীপৰীয়া বিহুতলীৰ আটাইতকৈ আধুনিক সংস্কাৰটো হ'ল মুকলি বিহু। কেইবছৰমান আগৰ পৰা এই মুকলি বিহু জামুগুৰিহাট ব্যাপকভাৱে পালন কৰা হৈছে। গাঁৱী পথাৰ, মূলদল, নন্দীকেশ্বৰ আৰু ৰবৰ তলৰ মুকলি বিহু আন ঠাইৰ বিহুৱলিয়া ডেকা গাভৰুৰ বাবে আকৰ্ষিত আৰু উপাদেয়। এই মুকলি বিহুসমূহত ডেকা-গাভৰু, বুঢ়া-বুঢ়ী, লৰা-ছোৱালী সকলোৱে অংশগ্ৰহণ কৰে।

একেটা চোতালৰ ভিতৰতে একালে ডেকাসকলে, একালে গাভৰুসকলে একালে বুঢ়াসকলে আৰু একালে বুঢ়ীসকলে নিজৰ দেহ-মন বিহুগীত আৰু বিহুনাচত উটুৱাই দিয়ে। বৃদ্ধসকলে নাচ গীতত ইমান মচগুল হৈ পৰে যেন তেওঁলোকসকলে পুনৰ যৌৱনক ঘূৰাই পায়। বয়স, স্বাস্থ্য, ধন-ঐশ্বৰ্য্য সকলোবোৰৰ কথা পাহৰিব পৰাৰ কাৰণে বছৰটোৰ এই সময়ছোৱা তেওঁলোকৰ বাবে উপযুক্ত সময়। এনে অৱস্থাত যে অশ্লীলতা সম্পৰ্কীয় কথা অকল্পনীয়, অধিকন্তু লোৱাৰে সেই কথা ককাই ভাই, মাক দেউতাক, জীয়েক সকলোৱে একেলগে নাচ আৰু গোৱাৰ পৰাই জানিব পাৰি। বিহুতলীৰ বিহু আৰু মুকলি বিহু শেষ হোৱাৰ লগে লগে সকলৰ

"ভৰলীপৰীয়া বিহুতলী" — এক চমু অৱলোকন

শ্ৰী দীপশিখা হজুৰী
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

"ভৰলীপৰীয়া বিহুতলী" বুলিলে দৰং জিলাৰ অৰ্থাৎ (বৰ্তমান শোণিতপুৰ জিলাৰ) ভৰলী নদীৰ পূব পাৰে অৱস্থিত জামুগুৰিহাটৰ সকলো বিহুতলীকে সামৰি লোৱা হয়। পুৰণি কথা আৰু সংস্কৃতিৰ অন্যতম কেন্দ্ৰ-স্বৰূপ জামুগুৰিহাটৰ প্ৰত্যেকখন থান, দেৱালয়, প্ৰতিটো ৰাসোৎসৱ, দৌলোৎসৱ আৰু বছৰৰ প্ৰতিটো বিহুৱেই এই ঐতিহ্যৰ সাক্ষ্য দিব। এইবোৰৰ বাদেও জামুগুৰিহাটৰ আটাইতকৈ বিখ্যাত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানটো লৈ বাৰেচহৰীয়া ভাওনা মুকলি পথাৰত অস্থায়ীভাৱে সাজি লোৱা ৰভাৰ তলত ৰাজহুৱাভাৱে আৰু সমান সকলো ৰাইজে সহযোগ কৰি আনন্দ উপভোগ কৰিব পৰা এনে অনুষ্ঠান অসমৰ অন্য ঠাইত বিৰল।

ভৰলীপৰীয়া বিহুতলী সম্পৰ্কে এতিয়ালৈকে কোনো বিৱৰণৰ আলোচনা সমালোচনা হোৱা নাই। আন ঠাইৰ তুলনাত ইয়াত উদযাপন কৰা ৰঙালী বিহুৰ যথেষ্ট পাৰ্থক্য আছে আৰু সেয়ে অসমৰ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা দেশী-বিদেশী বহুতো লোকৰ এই বিহুতলীসমূহলৈ বিহুৰ বতৰত আহি বিহু উপভোগ কৰি যায়হি।

ভৰলীপৰীয়া বিহুতলীসমূহৰ ভিতৰত বিশেষকৈ কলংগুৰি বিহুতলী, পেৰেৱা চুকৰ বিহুতলী, সংগীয়া মাজৰ চুকৰ বিহুতলীয়েই প্ৰধান। এই বিহুতলীসমূহ বছৰৰ পিছত বছৰ ধৰি ডেকা আৰু গাভৰুক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই গঢ়ি উঠিছে। বছৰৰ মূৰত প্ৰত্যেকখন গাঁৱৰে ডাঙৰ-সৰু সকলো ছোৱালীয়ে নিজৰ নিজৰ বিহুতলীত পূৰ্বৰ নিৰ্দিষ্ট ঠাইতে গোট খায়হি। অৱশ্যে এই গোট খোৱা কাম দোমাহীৰ অৰ্থাৎ গৰু বিহুৰ দিনাই নহয়, পহিলা বহাগ অৰ্থাৎ মানুহৰ বিহুৰ দিনাই আৰম্ভ হয়।

পিতৃ-মাতৃক আলহী শুশ্ৰূষাৰ দায়িত্ব দি সকলোবোৰ ল'ৰা-ছোৱালী মুকলি পথাৰলৈ দৌৰ মাৰে। বিহুতলীত তিনিজনীমান গাভৰুৱে নাচে। বাকী সকলোৱে ঢোল, তাল আৰু হাত চাপৰিৰে বিহুগীত গাই গাই নিজৰ দেহা সাত-আঠখন কৰাৰ লগতে নাচনীৰ দেহাও সাতখন আঠখন কৰোৱায়। অৱশ্যে এক গাঁৱৰ ডেকাবোৰে কিন্তু নিজৰ গাঁৱৰ বিহুতলীলৈ নাযায় বৰঞ্চ আন গাঁৱৰ বিহুতলীলৈ যায় আৰু সেই গাঁৱৰ গাভৰুসকলে

ব্যংগাত্মক কৰিছিল। সমাজ সংস্কাৰক চকুৰ আগত ৰখা বেজবৰুৱাই তেওঁৰ গল্পসমূহত নাৰী পুৰুষৰ সম্পৰ্কত পৰস্পৰৰ প্ৰতি বিচাৰ, ধৰ্মীয় অনৈতিকতা, এচাম ন শিক্ষিতৰ ভণ্ডামি, জাত - পাতৰ বিচাৰ, অন্ধ চাহাবী মনোভাব আদিকে তেওঁৰ গল্পৰ প্ৰধান বিষয়বস্তু হিচাপে লৈছে। 'সুৰভি'ত স্থান পোৱা বেজবৰুৱাৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ লোৱা গল্প 'মলক গুইন, গুইন'ত অৱস্থা, প্ৰতি পত্তি আৰু পদমৰ্যাদাৰ উপৰিও অন্ধ চাহাবী মনোভাব, অহংকাৰ আৰু ভণ্ডামিয়ে যে মানুহক বিবেক শূন্য কৰি তোলে, তাৰ স্পষ্ট চিত্ৰ অংকিত হৈছে। 'মলক গুইন গুইন' গুৰুতে মিষ্টাৰ এম : গগৈয়ে নিজৰ পিতৃক চিনিব নোৱাৰা কথাটোৱে ইয়াক প্ৰমাণ কৰে। 'জোনবিৰি'ত অন্তৰ্ভুক্ত 'ভোকেন্দ্ৰ বৰুৱা' নামৰ গল্পটোও প্ৰায় একে সাঁচতে ঢলা। অলপ অচৰপ বিদ্যা শিক্ষা লাভ কৰা বিদ্যাৰ্থীৰ অহংকাৰ জন্মিলে কেনে হ'ব পাৰে, তাকে 'ভোকেন্দ্ৰ বৰুৱা' গল্পত দেখুওৱা হৈছে। ভোকেন্দ্ৰৰ প্ৰকৃত নাম ভোকোন্দি। কলিকতালৈ পঢ়িবলৈ গৈ সি তাৰ নাম ধামৰ বাবে বংশ মৰ্যাদা লাঘৱ হোৱা বুলি ভাবি পঢ়াতকৈ নাম ধাম সলনি কৰাতহে মন দিলে।

সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ গল্পৰ জনপ্ৰিয়তাৰ অন্যতম কাৰণ হ'ল হাস্য ব্যংগৰ সমাহাৰ। বেজবৰুৱাৰ গল্পসমূহলৈ লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে ইয়াত সমাজৰ বিভিন্ন দিশৰ তীব্ৰ ব্যংগ আছে। ব্যংগৰ মাজেৰেই তেওঁৰ সমাজ সচেতনতা প্ৰতিফলিত হৈছে। ঠাট্টা - বিদ্ৰূপৰ উপযুক্ত সমাহাৰেৰে গল্পসমূহ আকৰ্ষণীয় হৈ উঠিছে। 'ধৰ্মধ্বজ ফয়চলা নবিচ' শীৰ্ষক গল্পটোত জাত পাতৰ বিচাৰ, ধৰ্ম বিভেদ আদিক তীব্ৰ ব্যংগ কৰা হৈছে। সেইদৰে 'আমাৰ সংসাৰ' নামৰ গল্পত বেজবৰুৱাই ব্ৰাহ্মণসকলক তীব্ৰ সমালোচনা কৰিছে। তেওঁ ঘিণাৰাম নামৰ চৰিত্ৰটিৰ মুখেৰে কোৱাইছে "আপোনাসকল বামুণৰ জীৱ চুৰাকাছৰ নিচিনা লেকেতা, বতাহ খাইও আপোনালোকে তিনিদিন কটাব পাৰে। আমি শূদ্ৰিৰ মখাইহে এদিন খাবলৈ নাপালে পেটত পোৰণিত অহিমধুসূদন দেখো।"

সি যি কি নহওক বেজবৰুৱাৰ গল্প অসমীয়া সাহিত্যৰ এক অমূল্য সম্পদ। শক্তিশালী ভাষা, তীব্ৰ ব্যংগ, হাস্যৰসেই তেওঁৰ গল্পৰ মূল চাবিকাঠি। অপূৰ্ব বাক্য বিন্যাস, ফকৰা যোজনা, জতুৱা ঠাঁচ, ঘৰুৱা প্ৰচলিত শব্দৰ ব্যৱহাৰে তেওঁৰ গল্পক এক সুকীয়া মৰ্যদা দিছে। অসমীয়া গল্প সাহিত্যত বেজবৰুৱাৰ নাম সদায় সোণালী আখৰেৰে লিখা থাকিব।

অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকাই কৰা। তিনিখন সংকলনত অৰ্ন্তভুক্ত কৰাৰ পিছতো বেজবৰুৱাৰ বহুতো গল্প অসংকলিত নোহোৱাকৈ থাকিল। অনেক আলোচনী আৰু কাকতত তেওঁৰ যিমান গল্প সিঁচৰিত হৈ থাকিল, তাৰ ভিতৰত তেওঁ নিজে সম্পাদনা কৰা 'বাঁহী'ত থকা গল্পৰ সংখ্যাই অধিক। অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকাই এই গল্পবোৰক 'কেঁহোকলি' নামৰ গল্পটোৰ আধাৰতে এখন নতুন কিতাপ কৰিব পাৰি বুলি 'বেজবৰুৱা গ্ৰন্থাৱলী'ত (১৯৬৮ চন.) মন্তব্য কৰিছে।

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই অসমীয়া সাধুকথাক প্ৰথম লিখিত ৰূপ দিছিল। আকৌ তেওঁ আছিল চুটিগল্পৰো জনক। গতিকে তেওঁৰ গল্পত সাধুকথাৰ প্ৰভাৱ নপৰাকৈ থকা নাছিল। আধুনিক চুটিগল্পৰ যি বৈশিষ্ট্য বা কলা-কৌশল, তাক বেজবৰুৱাই যে সকলো সময়তে মানি চলা নাছিল, সেই কথা কেইবাটাও গল্পৰ নামাকৰণ তথা কথনভংগীত সুস্পষ্ট। উল্লেখযোগ্য যে বেছিভাগ ক্ষেত্ৰতে সাধুকথাৰ নিচিনা বৰ্ণনা থকা বাবে সমালোচকসকলে বেজবৰুৱাৰ গল্পক 'সাধুকথাৰ পেট ফালি ওলোৱা' বুলি কৈছে। এই ক্ষেত্ৰত ড° মহেশ্বৰ নেওগে বেজবৰুৱাক পুৰণি সাধুকথা আৰু আধুনিক চুটিগল্পৰ সংযোজক সেঁতুৰ দৰে বুলি কৈছে। বেজবৰুৱাই সাধুকথা আৰু গল্পৰ মাজৰ পাৰ্থক্যৰ সীমাৰেখাডাল কমাই দিছে। জনগণৰ মুখে মুখে প্ৰচলিত অনেক কিংবদন্তী, সাধুক তেওঁ গল্পৰ কাহিনীলৈ টানি আনিছে। ফলত পাঠকে তেওঁৰ গল্পৰ মাজত বেলেগ সোৱাদ লাভ কৰিছে। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ 'সাধু কথাৰ কুকি'ত স্থান পোৱা 'মুলা খেৰা বুঢ়া' আৰু 'ঘৰ পতা কৰা' নামৰ গল্প টোক সাধুৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি। এই দুটা গল্পৰ চৰিত্ৰ সৃষ্টি আৰু কাহিনীৰ বিকাশৰ ধাৰালৈ লক্ষ্য কৰিলে এইটো কথা স্পষ্ট হ'ব যে ইয়াত আধুনিক গল্পতকৈ সাধুকথাৰ বৈশিষ্ট্যহে সৰহ। এই দুটা গল্পক যদি গল্পৰ শাৰীত ধৰা হয়, তেন্তে বেজবৰুৱাৰ মুঠ গল্পৰ সংখ্যা ~~সৰহ~~ হয় একসত্তৰটা অন্যথা উনসত্তৰটা। আকৌ ১৯১৩ চনত প্ৰকাশ হৈ ওলোৱা 'জোনবিৰি' নামৰ গল্প সংকলনত অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা 'কনকলতা' গল্পটোৰ নামৰ তলত বন্ধনীৰ ভিতৰত ঐতিহাসিক কাহিনী বুলি কোৱা হৈছে। কিন্তু কাহিনী বিকাশলৈ চাই অনুমান কৰিব পাৰি যে হয়তো বেজবৰুৱাই ঐতিহাসিক পটভূমিত কনকলতা নামৰ এখন পূৰ্ণাংগ উপন্যাস ৰচনাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিল।

বেজবৰুৱাৰ গল্পত স্থান পোৱা সমসাময়িক সমাজখনৰ পৰিধি যথেষ্ট বহল। ই সুদূৰ বংগৰ পৰা অসমলৈ বিস্তৃত। তেতিয়াৰ পৰা সমাজখনৰ মানুহৰ জীৱন ধাৰণ, আচাৰ পদ্ধতি, আদব কায়দা, চিন্তা-চৰ্চা বৰ্তমানতকৈ যথেষ্ট বেলেগ আছিল। নানা অন্ধবিশ্বাস, কু-সংস্কাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল এই সমাজ। অসমীয়া সমাজখন বেজবৰুৱাৰ নখ দৰ্পণত আছিল। তেওঁৰ অধিকাংশ গল্পতে ইয়াৰ চিত্ৰ ব্যংগাত্মক ৰূপত

বেজবৰুৱাৰ গল্প : এক চমু অৱলোকন

জী. অৰ্ণৱ শৰ্মা
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

বৰ্তমান সময়ত সাহিত্যৰ বিশাল জগতত চুটিগল্পসমূহে এক সন্মানজনক আৰু উল্লেখযোগ্য স্থান লাভ কৰিছে। আজিৰ দিনত আমি আমাৰ চৌপাশে বহুতো চুটি গল্প লেখক দেখিবলৈ পাওঁ। তেওঁলোকৰ লেখা বিভিন্ন ঠাইত পঢ়িবলৈ পাওঁ। এইটো সত্য যে এই লেখকসকলৰ অধিকাংশই চুটিগল্পকাৰ হিচাপে বিশেষভাৱে সমাদৃত নহয়। যি যি কি নহওক প্ৰথমে পাশ্চাত্য জগতত আৰম্ভ হোৱা এই চুটিগল্পৰ ধাৰা অসমীয়া সাহিত্যৰ জগতলৈ লৈ অহা ব্যক্তি গৰাকী আন কোনো নহয়, অসমীয়া সাহিত্যৰ পিতামহস্বৰূপ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা। সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাক অসমীয়া চুটিগল্পৰ জনক আখ্যা দিয়া হয়।

আজিৰ পৰা ডেৰশ বছৰ পূৰ্বে অসমৰ ভৌগোলিক, ৰাজনৈতিক, সাংস্কৃতিক, আৰ্থ-সামাজিক পৰিৱেশ একবিংশ শতিকাৰ অসমতকৈ বহু পৃথক আছিল। এই ডেৰশ বছৰৰ ভিতৰত অসমৰ বহুতো পৰিৱৰ্তন হৈছে। স্বাধীনতাৰ আগে পিছে সংঘটিত নানা হিংসাত্মক ঘটনা, দেশ বিভাজন, নৰসংহাৰ আদিৰ প্ৰভাৱ অসমতো সমানে থকা নাছিল। পৰিৱৰ্তনৰ চৰম সময়ত বাস কৰি একবিংশ শতিকাৰ মানৱ সমাজৰ পক্ষে ডেৰশ বছৰ পূৰ্বৰ অসম মুলুকৰ দৃশ্যপট কল্পনা কৰাটো সহজ নহয়। এনে এক সময়তে অসমীয়া সাহিত্যৰ অন্যতম কাণ্ডাৰী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ জন্ম হৈছিল। চুটিগল্প লেখক হিচাপে সমাদৃত বেজবৰুৱাই যি সময়ত অসমীয়া চুটিগল্পৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল, তেতিয়া চুটিগল্পৰ জন্মস্থান পাশ্চাত্য দেশত ইয়াৰ প্ৰচলন অত্যন্ত চালুকীয়া আছিল। ইয়াৰ পৰা সেই সময়ত দেশৰ আন আন প্ৰান্তত চুটিগল্পৰ প্ৰচলনৰ হাৰ কেনেকুৱা আছিল, সেইহে সহজে অনুমান কৰিব পাৰি। ক'বলৈ গ'লে চুটিগল্পই তেতিয়াও শৈশৱৰ দেওনা পাৰ কৰা নাছিল। তেনে এক ক্ষণতে বেজবৰুৱাই অসমীয়াত চুটিগল্প লেখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। বেজবৰুৱাৰ গল্প পুথি চাৰিখন — 'সুৰভি' (১৯০৯), 'সাধুকথাৰ কুঁকি' (১৯১০), 'জোনবিৰি' (১৯১৩), 'কেহোঁকলি'। শেষৰ সংকলনখন লেখকৰ মৰণোত্তৰ প্ৰকাশ। এই সংকলনটিৰ নামাকৰণ 'কেহোঁকলি' বেজবৰুৱাৰ

ৰমাকান্তৰ কাষত বহি বিনয়ে হুৰুহুৰাই কান্দিবলৈ ধৰিলে।

মঙ্গলবাৰৰ দিন। পুৱাৰে পৰাই বিনয়ৰ ঘৰৰ ওপৰত শগুনৰ দল ঘেৰি উৰি ঘূৰিছে। মাক শংকিত হৈ পৰিছে। অলপো দুৰ্বল হৈ পৰিছে। বিনয়ৰ গাটো আজি অধিক বেয়া লাগিছে। পেটৰ বিষত ছটফটাব লাগিছে। মাকৰ শংকা দুগুণ বাঢ়িছে। কিন্তু, ঘৰৰ কাৰোবে চাই যাবলৈ আক্ষেপ নাই।

ৰাতি হৈছে। বিনয়ৰ যন্ত্ৰণা অধিক হৈ পৰিছে। তথাপিতো সি মাকক মনত আঘাত নিদিবলৈকে মুখত হাঁহি আনিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। কিন্তু, যন্ত্ৰণাই সেই হাঁহি ক্ষণকালৰ পৰা গ্ৰাস কৰিবলৈ ধৰিছে। আনবোৰে ভাত পানী খাই শুইছে। মাথো মাক আৰু বিনয়ৰ চকুত টোপনি নাই।

ৰাতি ১ বাজিছে। তাৰ যন্ত্ৰণা আৰু চৰিছে। সি মাকক পানী খুজিলে। মাকে পানী আনিবলৈ গৈছে। বিনয়ে যন্ত্ৰণাত থাকিব নোৱাৰি বিচনাৰ পৰা উঠি আহিছে। তাৰ মগজুৱে কাম কৰা বন্ধ কৰি দিছে। সি ক'লৈ গৈছে নিজেও ক'ব পৰা নাই। মাকো গৈছে। দুৱাৰ খুলি সি বাহিৰ ওলাই গৈছে। পানী পানী বুলি কৈ কৈ সি আগবাঢ়ি গৈ আছে। পুখুৰীটোৰ পাৰে পাৰে সি গৈ আছে। অন্ধকাৰ। সি ক'তো একো দেখা নাই। হঠাৎ তাৰ ভৰি যেন পিছলি যোৱা যেন পালে। লগে লগে কিবা পানীত পৰাৰ শব্দ।

—আৰু তাৰ লগে লগে ভাহি আহিল বিনয়ৰ মাকৰ কান্দোনৰ স্বৰ.....।

শুনি নষ্ট হৈ যাব ধৰিছে। এতিয়া এই সামান্য বটলৰ পানীখিনিয়ে মোৰ কিমান উপকাৰ কৰিব?"

সেইদৰে কিছুদিন যোৱাৰ পাছত এদিন বিনয়ে চোতালত বহি থাকোঁতে হঠাৎ তাৰ গাটো বেয়া লাগিল। সি গৈ বিচনাত শুই দিলে। মাকে 'কি হ'ল?' বুলি সোধা প্ৰশ্নৰ উত্তৰত সি মাথো 'একো হোৱা নাই; তই ভাত বনাগৈ যা' বুলি ক'লে। পিছদিনাই সি ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গ'ল। কিছুমান পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা কৰাৰ অন্তত ডাক্তৰে ৰিপৰ্ট চাই তাক জনালে যে তাৰ এটা বৃক্কত ফুটা এটা হৈছে। সপ্তাহৰ ভিতৰতেই অপাৰেচন কৰিব লাগিব, নহ'লে ই ডাঙৰ হৈ শেষত বিনয়ৰ মৃত্যু হ'ব পাৰে। কথাটো শুনি তাৰ মূৰত সৰগ ভাগি পৰা যেন পালে। সি ঘৰলৈ গ'ল। কথাটো প্ৰথমে সি কাকো নক'লে; কিন্তু পিছলৈ তাৰ স্বাস্থ্যৰ অধিক অৱনতি ঘটিবলৈ ধৰাত সি ডাঙৰ ককায়েকৰ কাষলৈ গ'ল। সি কঁও নকঁওকৈ ককায়েকক ক'লে—

— "দাদা, মোৰ বৃক্কৰ এটাত ফুটা এটা হৈছে। ডাক্তৰে কৈছে সপ্তাহৰ ভিতৰত অপাৰেচন কৰিব লাগিব। প্ৰায় 20,000 মান টকা লাগিব। তই পাৰ যদি....."

কথাটো শেষ নকৰোঁতেই ডাঙৰ ককায়েক ৰঘুবেন্দ্ৰই চিঞৰি উঠি দি উঠি ক'লে — "ইমানবোৰ টকা পাছত লাগে নেকি? মই টকাৰ খেতি কৰোঁ? মদখোৱা খাবলৈ তোৰচোন টকাৰ অভাৱ নাছিল! এতিয়া মি কৰ কৰিব থাক। মৰ যদি মৰিবি যা।"

কথাখিনি শুনি বিনয় অলপ সময়ো তাত নাথাকিলে। সি কান্দি কান্দি ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিল। ককায়েকৰ কথাখিনি তাৰ কাণত বিজুলী ঢেৰেকণিৰ শব্দৰ দৰে বাজি থাকিল। সি গৈ ৰমাকান্তৰ দোকানত বহি লৈ মদ খোৱাত লাগিল। ৰমাকান্তই সুধিলে — "কি হ'ল? আজি চোন তেও সুৰা গৰম! কিবা হ'ল নেকি আকৌ?"

— ৰমাকান্তই ক'লে — "হোৱাটো কেতিয়াবাই হৈ গ'ল। ভাগিতো আজি জানি বুজি মৰুভূমিত পানী বিচাৰি মৰীচিকা খেদিবলৈ গৈছিলো। পিছে মৰুভূমিত বিচাৰিলেও পানী নাপাম। পাই মাথো নিষ্ঠুৰতা, নিৰাশা! সম্পূৰ্ণ ঠগ। পানী নাপাম; মাথো জীৱনটোহে ঈশ্বৰৰ কাষলৈ তপত বালিৰ কঠোৰ উষ্ণতা। জীৱনত কষ্ট পোৱাতকৈ মৃত্যুৱেই শ্ৰেষ্ঠ। শুচি যাম। মৃত্যু! মৃত্যুৱেই শ্ৰেষ্ঠ। মৃত্যুতেই শান্তি !!!!"

— "সেই সেই, সেইবোৰ কি বকিছ? মূৰটো ঠিকে আছেনে তোৰ? সেইবোৰ বেয়া কথা ভাবিব নাপায়।" — ৰমাকান্তই শংকিত হৈ ক'লে।

জীৱন

দীপজ্যোতি বৰ্মন
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

কমলা মণ্ডলে আছিল বিনয়ৰ দেউতাকৰ সেই পুৰণি অফিচিয়েল ফোন আৰু ঘৰৰ চাবিটো থাই — ককাইৰ আগতে ভেদ বৰ্তমান কৰি দি নিজৰ নিজৰ দলিল সম্পূৰ্ণ মচাই দি আঁতৰি গ'ল। লাহে লাহে অৱস্থা হ'ল আগৰ দিনৰ সেই ঘৰটোক লৈ বাক-বিতণ্ডা। কিয়নো ঘৰটো বিনয়ৰ ভাগত পৰিল; কিন্তু আহেঁ সেই ঘৰটোত নিজৰ অধিকাৰ আদায় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। লগ দিলে আৰু বৌৱেক ৰাজনীতিতইও। তাইসো ঘৰখন আৰু তাৰ বস্তু-বাহানিৰ ভাগ-বটোৱাৰা কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে। কিন্তু, ঘৰখন বটোৱাৰা কৰিবলৈ বিনয় অমান্তি হ'ল আৰু তোমে ঘৰখনত এক হুলস্থুলীয়া পৰিবেশৰ সৃষ্টি হ'ল। সচৰে বিনয়ে ঘৰৰ পৰা অনাই আহি চকলে বুলি গ'ল।

ৰমাকান্ত দোকানীৰ হোটেলত আহাই বেঞ্চ এখনত বিনয়ে বহি ল'লে। ৰমাকান্তই সুধিলে — "কি অ' বিনয়! কি হ'ল আজি দেখোন মনটো আৱৰ দিনৰ পুৰণিটোৰ দৰে খুৰলীময় কৰি থৈছ? মন বেয়া নে গা বেয়া?" বিনয়ে লাহে উত্তৰ দিলে — "নাই হোৱা দে একো। চাহ একাপ দি।"

—"লগত কি খাবি? গৰম গৰম খুৰমা বনাইছো। দিম নে?"— ৰমাকান্তই সুধিলে।

—"দি এটা। পইচাটো কালি দিম দে। বাকীৰ বহীত লিখি থবি।"
— বিনয়ে ক'লে।

দোকানত কাম কৰা লৰাটোৱে একাপ চাহ আৰু এটা খুৰমা দি গ'ল। চাহকাপ খাই খাই বিনয়ে ভাবিলে — "এই জীৱনটোৱে মোক বৰ কষ্ট দিছে। দেউতাৰ আত্মাটো চাগে বৰ আঘাত পাইছে। ঘৰখনলৈ চুপ্‌নীকে বোৱাৰী লক্ষ্মী বুলি আনিলে; কিন্তু সেতিয়া! ঘৰখন অসম্পূৰ্ণ ধ্বংস হৈ গ'ল।"

ৰবিবাৰৰ ৰাতিপুৱাই ৰাজনীতিতই উঠি ঘোষৰ ঘোষৰকৈ চিঞৰি চিঞৰি কবলৈ ধৰিছে — "আজি এই ঘৰখনৰ কিবা এটা 'ফৈচলা' কৰিবই লাগিব। এই ঘৰখন আমাৰ এমেত অকলে নহয়। কেৱল ডেকৰে ইয়াত অধিকাৰ লাভ কৰিলে হ'ব নেকি? আজি হয় আমাক ঘৰখনৰ অংশ দিয়ক, নহয় আমি ইয়াৰ উচিত মূল্য লম।"

বিনয়ে সেইবোৰ কথালৈ বেছিকৈ কাণসাৰ নকৰে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা খুব গৰম হয়। কিন্তু, আকৌ কথা ভাবি চুপচাপ থাকে। সেইবোৰ কথাৰ পৰা মন আঁতৰাবলৈ তেওঁ আজিকালি মদ্যপান কৰিবলৈ ধৰিছে। লগৰ বোৰে মানা কৰে যদিও তেওঁ কয় বোলে — "প্ৰত্যেক দিনে মোৰ হৃদয় সেই অকথ্য কথাবোৰ শুনি

হিমো নহয়, হাবকিউলিছ নহয় একেবাৰে যেনী বোগআমীৰ বস্তু। দেউতাৰ মুখত কেনেকৈ ফুটে শব্দ উচ্চাৰিত নাছিল।

মাজাৰ দুয়োফালে লেবেলেংকাৰণ্য। সকলোৱে একেমুখে চিঞৰিছে "আহঁৰ, আহঁৰ"। দেউতাৰ জনপ্ৰিয়তাত অভিভূত মই। বেছিভাগ প্ৰতিযোগীয়ে ওলাই গ'ল। বাকী থাকিল মনমাজু দেউতা, আমাৰ দেউতা আৰু অতুলন। আগৰে দুয়োৰে দেউতাই শাৰ্মমানে জোখেৰে দৌৰিব লাগে চলাই থাকিল। দুপৰীয়াৰ টিকাফাটা ৰদত দেউতাৰ শৰীৰখন জেপল হৈছে। যোগদাই জোখাই তেওঁৰ অৱস্থা নাই। এয়া কি দেউতাইচোন বহুত বেগ লৈছে, গাড়ীখন চোঁও চোঁও হৈছে, ছেঃ হঠাৎ আগত খাঁটিটো আহিব লাগেনে, তথাপি আকৌ আগবাঢ়িছে দেউতা। মই ডিডিৰ শিৰ তুলাই চিঞৰিছো, এইবাৰ দেউতাই দুবৰ্দুৱই আকৌ হাতখন আগবঢ়াইছে, চাৰিওফালে হৰ্ষোল্লাস, হাত চাপৰি, যেগমল বাঢ়ি মাৰ ধৰিলো। এয়া দেউতাই দুলে দুলে, মই খুশত আনন্দত বৰ নোৱাৰা হ'লো, জপিয়াব ধৰিলো। কিন্তু এয়া কি? গাড়ীখন হঠাৎ অদৃশ্য হৈ গ'ল। এয়া কি যাদু। ক'লৈ গ'ল বাক গাড়ীখন। দেউতাই বহুত অত্য কৰিব নোৱাৰি আলিৰ দাঁতিত পৰি হোলোকা হোলোকে তেজ বমি কৰিছে। কপাল যখাটি তেজ ওলাইছে। মাজীমান গাড়ীখনৰো জেম্মটোৰ জোখা তুলিব পৰিছে। এতিয়া কি হ'ব? কোনো মানুহ আগবাঢ়ি নাহিল। মামাঘৰলৈ যোৱা কথা আছিল, পৰি থ'লো ইয়াতে। বাতিপুৱা ওলাই অহাৰ পৰত আৰ হাঁহিটোলৈ মনত পৰিল।

"উ উহ"— বিষাদটো টোপ প্ৰবলত মই আৰ পালোঁ। উঠি দেখো লেইটিয়ে মোৰ গাত টোপা পানী ঢালিছে আৰু মাজে এইবোৰ অগোমজহে দেখিছো।

মহীটোলে চা — তাৰ আঙুলিয়ে ন'বাজি যোৱা ঘড়ীটো দেখুৱালে। কিছু এয়া কি! হাত ভৰি আৰি আৰি মই আঁচুৰাখন ফালি চিৰাচিৰি কৰিছো। মোৰ ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলিৰ নখটোও ওলাই গৈ তেজ হৈছে। উঠি আহিলো। আঙুলিটো মহটোখনিৰে মেথাই আৰ উচৰলৈ গ'লো। আৰ মুখলৈ চালো। চকুং বেগচেৰত ঘোমাইছে, আপোন অনাটনত জীৱনটো যেন বোজা হৈ পৰিছে, তাতেই আমাৰ দুটাৰ আকৌ চাহৰী দুখ বিলাক। মই আজি প্ৰথমবাৰলৈ আৰ মুখ অমুৱেৰ কৰিলো।

– "মা মোক মোবাইল নালাগে দে"।

:- "আজি আকৌ, তোৰ কি হ'ল, হাগলী ডুজনীৰ টকা পাঁচহেজাৰ যোগাৰ কৰিছিলোহে দেখোন"।

মাই হাঁহি এটা মাৰি ক'লে।

— "নালাগে সেই টকাৰে মৰটো মেৰামতি কৰিব, যেতিয়াৰ দুখনৰহে মাজুৰ দেউতা"।

মাই মোৰ মুখলৈ চাই ৰ'ল। মই চালো মাজিমান গাড়ীখনলৈ। ফালেই আছে মোৰ এটা নাই। তাৰলৈ গৈ দুই চালো — যশো আন্দোলনৰ বহুত্বায়ী সংগ্ৰামৰ ইতিহাস, অসম আন্দোলনৰ হাবাশাস্তি বিস্মান সে মটোৰৰ সাক্ষী এইখন। বৰ্তমানৰ বিস্মান গন্য মান্য মানুহৰ শিক্ষাৰ আৰম্ভণী এই মাজিমান গাড়ীখন।

চলিবলৈ ইয়াতকৈ শক্তিশালী গাড়ী আৰু কত আছে।" দেউতাৰ বৈজ্ঞানিক মই চিক চিক কৈ হাহি দিওঁ। দেউতায়ো হাঁহে, হয়তো তেওঁৰেই চাকি বাবে বিস্তাদৰ শুনিয়াহ তাই; নাইবা নিজকেই কথা বিস্তাৰৰ এটি সুৰ। এয়াই আমাৰ দুচকীয়া শক্তিমান গাড়ীৰ ইতিহাস। মোৰ মনত শক্তিমান গাড়ী নামটোৱে ঘৰ হৈ গ'ল। সি কি নহওক আতিয়াৰ পৰা চাইকেল চুলিয়েই কম।

পথৰ অৱস্থা ভয়ংকৰ। দেউতাই চাইকেলখন জোৰে জোৰে চলাব পৰা নাই। অইদিনে জোপনিয়নীত মোৰ ভনিনাৰ হাড় গুড়ি হৈ যোৱা যেন পাইছোঁ। তথাপি আমাৰ দুয়োৰে ভ্ৰূক্ষেপ নাই। দুয়োকে বহতাগমী গাড়ীখনে হাত বাউল দি মাতিছে। এক অদ্ভুত আকৰ্ষণ অনুভৱ কৰিলোঁ। গৈ গৈ ঘৰ বেলগছজোপা পালোঁ। তাৰ তলতেই গাড়ীখন ৰৈ আছে। স্কুলত পঢ়া অকণমান ইংৰাজীৰে জোৰাই মোলি গাড়ীখনৰ নামটো পঢ়িলোঁ, কিবা হেনো "যেব্ৰাবী" নাম। কলা ৰঙৰ মাছ, ভিতৰত কোন আছে দেখা নাযায়। বহুতো মানুহে গাড়ীখন আগুৰি ধৰিছে। অহাগলোৱে হাততে এখন এখন চাইকেল। এজন মানুহে মাইকত কিবা চিঞৰি আছে। কণ উনাই এখন বুজিব নোৱাৰিলোঁ। কাষত এখন পোষ্টাৰত লিখা আছে — আকৰ্ষণীয় অফাৰ; আহক বাইক আহক চাইকেল চলাই এবাৰ চলন্ত গাড়ীখন দুই খুঁটক আৰু লাভ কৰক গাড়ীখনৰ লগতে অনেক আকৰ্ষণীয় উপহাৰ"। মই তুমি মোলি চাই থাকো। বাপুৰে কি কৰিব চলন্ত গাড়ী চুব লাগে চাইকেল চলাই। এয়া জানো সম্ভৱ? কি অসংলগ্ন কথা।

—"ধুৰ" — এই শব্দটিৰে দেউতাই অবিশ্বাসৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰি চাইকেলখন ঘুৰাই ল'লে।

হয় সেয়া এক প্ৰতিযোগিতাই আছিল। দেউতা আৰু মই মাথো চাই আছিলোঁ। হঠাৎ মোৰ মনত ভাৱ আহিল গাড়ীখনচোন ঘৰ বেছি বেগত চলা নাই। আমাৰ গাঁৱৰে অকুল খুড়া, আনোৱাৰ হঁত, মনবগন্ত জেঠা হঁতে লগ লৈছে। অকুলে দেখোন চুবই পাইছে; মই দেউতাৰ হাতখন খামুচি ধৰিলোঁ। দেউতা ঘামিছে, উত্তেজনাত তেওঁৰ ৰক্তপ্ৰবাহ হঠাৎ বৃদ্ধি হৈছে। শিৰবোৰ ফুলি উঠিছে, বুকুখন জোৰেৰে ধপধপাইছে।

—"দেউতা তুমি পাৰিবা, চলোৱা" - মই ক'লোঁ। মই আকৌ খাটনি ধৰিলোঁ। "তোমাৰ শক্তিমান গাড়ীৰ সন্মান ৰাখা" মই আকৌ ক'লোঁ।

হঠাৎ কৰবাৰ পৰা জানো শক্তি আহিল তেওঁৰ গাত! মোক নমাই থৈ চেপাকাড় এপাট যোৱাদি হাহা প্ৰতিযোগীক পিছ পেলাই একেবাৰে আগ পালেগৈ মোৰ আদৰণীয়া দেউতাই। মোৰ বিশ্বাস আছিল, দেউতাৰ শক্তিমান গাড়ীখন সঁচাকৈয়ে শক্তিমান আছিল।

শক্তিমান গাড়ী

মাধুৰ্য দাস
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

ভ্ৰুম ভ্ৰুম ভ্ৰুম ...... পিপ্ পিপ্ ...... আমাৰ দেউতাৰ শক্তিমান গাড়ীখনৰ শব্দ এয়া। দেউতা ড্ৰাইভাৰ। আগফালৰ এক চিটটোত মই বহিছো। সেউজীয়া বনজুৰি গাঁৱৰ মাজেৰে পথ। বাটিপুলাই মাৰে ঢোঁকা দা-পা ইফালে তাত ঘুৰাই বাগানত বাগানৰ মাজেৰে সেঁকা ফোপাটো ভাঙি দি যাই এটা মাথি গাড়ীৰ আগৰ চিটটোত বহি দিছে। তাৰ পিছৰ ফালে গাড়ীখন প্ৰচণ্ড বেগে দৌৰিছে, মানে চলাইছে দেউতাই। পিছৰ চকাত হয়তো পাম্প অলপ কম আছে। সেয়ে ধেৰ ধেৰ টেক এটা শব্দ হৈছে। আস্তে আস্তে শিলগুটি পাৰি দিয়া কেঁচা পথৰ দুটি এটি শিলগুটি গাড়ীৰ চকাৰ তলত পৰি টাং টেক শব্দ এটা কৰি ছিটিকি ওলাই যাব লাগিছে। বাটৰ বোকা, পানী, শিলগুটি, খাল-খন্দ আদিবোৰ নেওচি আমাৰ শক্তিমান গাড়ী আগবাঢ়িছে।

লাহে লাহে আন্ধাৰটো ঘন হব ধৰিছে। দেউতাই লাইটৰ জোৰ দিলে আৰম্ভ কৰিলে, কষ্ট হৈছে উত্তৰ। ঠিক তেনেতে আমাক পিছ পেলাই বৰা গাড়ী এখন আগবাঢ়ি গ'ল। চকুৰে মুখে চাটিয়াই ধূলিৰ নিৰ্মলীৰ মাজেৰে আমি আগলৈ দেখা নোপোৱা হ'লো। আমাৰ গাঁৱত আকৌ গাড়ী নাই নহয়, সেয়ে একান্ত চিত্ত ধূলিময় পথৰ মাজেৰে জিলিকি উঠা পিছফালৰ ৰঙা লাইট দুটালৈ চাই ৰ'লো। গাড়ীৰ প্ৰতি মোৰ শিশুমনৰ এক দুৰ্নিবাৰ আকৰ্ষণ আছে। চহৰলৈ গ'লেহে উঠিব পাওঁ গাড়ীত। আজি সাৰনে গাড়ী আহিছে; মানে বাবোৰৰ মৰলৈ হয়তো চহৰৰ আলহী আহিছে। আদেউতা, আদেউতা ...... গাড়ীৰ পিছফালে কিয় ৰঙা লাইট থাকে? "ব্ৰেক মাৰিলে গাড়ীৰ পিছফালৰ ৰঙা লাইটটো জ্বলে, তেতিয়া পিছৰ মানুহে গম পায় গাড়ীখনে ব্ৰেক মাৰিছে বুলি" — দেউতাৰ সহজ উত্তৰ।

এনেদৰে মোৰ হাজাৰটা সৰুবিলাক প্ৰশ্নৰ মাজেৰে আমাৰ শক্তিমান গাড়ীখন নিৰ্বিকাৰভাৱে চলি থাকিল। ধূলিৰে ধূসৰ আমাৰ চৌপাশ। মনে অনুভৱ কৰে যে সেই গাড়ীখনৰ ৰঙা লাইটটো দেখা পাইছোঁ। কিবা ৰহস্যময় ইংগিত পালো আমি। সেই দেউতাৰ হাতৰ সামুদি ধৰিলোঁ। শক্তিমান গাড়ীখনৰ পেট্ৰল, ডীজেলৰ ধোঁৱাৰে প্ৰবেশ কৰিলে।

পাঠকে হয়তো আচৰিত পাইছে। শক্তিমান গাড়ী আৰু পেট্ৰল, ডীজেল, আগৰ চিট! আচলতে তেনেকুৱা একো নহয়। আজিৰ দৰেই আন এদিন সোমাইদেউৰ সৰানুলি ওলাইছিলোঁ। বাঞ্ছই মাটে। অনেক বিলাতী গাড়ী দেখা পাইছিলোঁ। আগৰ চিটটোত বহি মোৰ আকৌ সেইবিলাক কথাবোৰলৈ আহিছে। "দেউতা আমাৰো এখন এনেকুৱা গাড়ী লবা হ'ব"। "নালাগে দেৰ", ঐইখনেই আমাৰ শক্তিমান গাড়ী, চাচোন কিমান খৰতকৈ চলিছে, ভ্ৰুম, ভ্ৰুম, ভ্ৰুম, পিপ্ পিপ্!" আমাৰ এনে হলবোৰ সেন বাটৰ

অবুজ বেদনা

নিৰ্বিচাৰে মোৰ অপেক্ষিত কৃষ্ণ নয়নে তোমাৰ অভিসাৰী প্ৰেম,
আজি লুটি বাজি মোৰ দেহৰ অন্ধ্ৰে ৰন্ধ্ৰে তুমি বজোৱা চিকুণ বাঁহীৰ মিঠা সুৰ।
বাজি উঠে মাথোঁ তুমি মোৰ গৰ্ভত দি যোৱা প্ৰতাৰণাৰ ঢেকাই,
হৃদয়ৰ নিভৃত কোণত আঁকিছো প্ৰেমৰ নহয়, ক্ষত বিক্ষত জীৱনৰ হাড়ভঙা ছবি।
আহিছিলা এটি লাস্যময়ী নিশাত, দি গৈছিলা মোক অবুজ বেদনা,
মই জানো তুমি কাহানিও নাহা...

মাথো মোৰ সৰ্বশৰীৰত লিখি দি গলা এক উত্তৰ বিহীন প্ৰশ্ন...

নীৰৱতা

চবনম শৰ্মা
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

দুয়োৰে মাজত কথা নাথাকিলে
থাকিব পাৰে নীৰৱতা
কিন্তু নীৰৱতা এক ভাষা
শব্দ যেতিয়া স্তব্ধ হয়।
নীৰৱতাই কথা কয়
শব্দ ৰাজহুৱা বাট;
নীৰৱতা গোপন আকোঁ
নীৰৱতা অলনি হয়,
নীৰৱ ভাষা নতুন হয়
এমন নীৰৱ উপত্যকা
কেতিয়াবা অবৰ শিমৰ হয়।

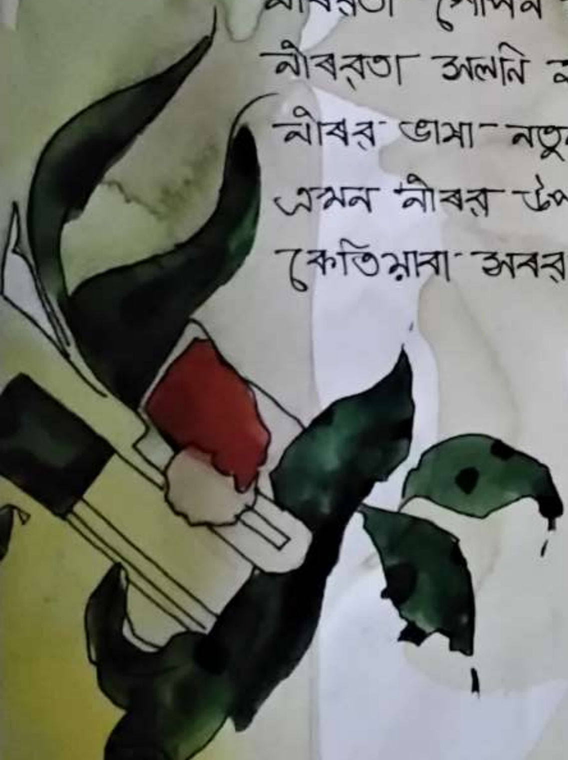

নিসংগতা আৰু সেমুঠি প্ৰেম

দিপজ্যোতি নাথ
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

শীতৰ সেমেকা সন্ধ্যাত আজি মই বাৰুকৈয়ে নিসংগ,
এৰা: নিস্তব্ধ পৰিবেশ, মাত অকলো নিঃশব্দ আৰ সুৰ নাই নিজান পৰত।
শোকাকুল জীৱনত সকৰুণকাতৰ অতিভূৱিলে,
সৃষ্টিয়ে বাৰিছে; আজি অসামাজিক কোলাহলে।
আজলিতে যে মোৰা অন্তৰংগতাৰ কিনাৰ সমূহে,
প্ৰত্যেক আনন্দৰ মোৰাক যোগাইছিল।
কিন্তু?. নিমিষতে কুমাই গ'ল সেই মাদকতাৰ বাঁতিগছি,
আৰু শুকাই গ'ল সেই উন্মাদৰ জুৰিটি।
বোৱাময় অদৃশ্যৰ আজি সেই অপোনৰ বীজ,
যি অকালতে গ'ল মৰি।
আজি তুমি নাই, তোমাৰ পৰশ পাবলৈ এচাতি মনমাত নাই,
আশোচ বিহীনভাৱে আকোৱালি লবলৈ
সেয়ে গুচি গ'লা আজি মোক, সময়ৰ সেই বিশাল সমুদ্ৰত।
আজি মই সঁচাকৈ দিশহাৰা, নিৰুদ্দিষ্ট হ'লো অজান দেশত।
নাহৰীয়া হেৰাল কোবাল সোঁতত,
নাই সেমুঠি জোনাক, অন্ধকাৰে আৰবা বিষাদৰ জুৰিটিত বঠা বাবলৈ।
শীতৰ জাৰে কপাইছে মোৰ সমস্ত,
মাত্ৰ নিঃস্বাৰ্থ প্ৰেমৰ গভীৰতাত বিষাদৰ লহৰে সৃষ্টি কৰিছে প্ৰতিলিপিৰ।
উমাপিঁও নিসংগতাৰ আঁৰত জুমাজুমি কৰিছে,
সেমুঠি স্নিগ্ধ প্ৰেমৰ সুবাসে, মাত আজিৰ যে পৰিছো মই।
জীৱনৰ সুৰৰ দলিচাত সমলীয়া জোনবাইৰ পোহৰে,
যেতিয়া মেলি সিঁচৰিত কৰে সেমুঠি শৰিকাজাইৰ সুবাসৰ বহণ।
মাত সেকাজলি বদৰ সিচুকিয়া সাঁৰিৰে বিৰিছে, প্ৰেমৰ নিকুঞ্জ স্মৃতি চানি,
কিন্তু, এতিয়া মোৰ সময় অসময়ত।
নিসংগতাৰ আঁচলত বাৰিলেই অসময়োৱা পাৰ হ'ল, সেয়ে যে সকাৰ হেপাঁহ ন
সেই সময়, প্ৰেমৰ সময়, জীৱনৰ সময়।
তুমি আছিলা বাবেই প্ৰেম হৈছিল, প্ৰেম আছিল,
প্ৰেমৰ সুহাৰিটিয়ে সুহৰিয়াইছিল।
কিন্তু, এতিয়া মই নিসংগ,
এৰা: বাৰুকৈয়ে নিসংগ।

তাৰ পিছত, বঁৰল জোনাকৰ চুন্দত মোপিয়াই সুৰো
ক্ষত-বিক্ষত কলিজাৰ কুঁহুমীয়া তেজ।
মই জানো, শিহৰিত অনুভৱৰ পৰশত
চিকমিকাব মোৰ হেপাঁহৰ মুকুতা।
যিদিন মই আজ্ৰিম নিঃস্বাৰ্থতাপূৰ্ণ এক বিশাল আমাৰ
য'ত নামাব আৰ সেন্দুৰীয়া বেলি
য'ত নাথাকিব বেদনাৰ লোতক,
আৰু থাকিব উৰি
শুভ্ৰ জাক জাক ৰাজহাঁহ.......।

সপোনৰ চক্ৰবেহুত আশা

কংকনা শৰ্মা
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

নিৰিবিলি আন্ধিয়াৰ সেমেকা শীতত,
চকুলৈ নামি আহে সপোন জোনাক সৰা।
নিজান ফাটেকত অহৰ্নিশে লুকা-ভাকু
জোনাকী পৰুৱাৰ ।
দোপৰ নিশা উত্তপ্ত শেতেলিত
ছটফট কৰে মোৰ হেপাঁহ !!
সপোনৰ চক্ৰবেহুত আশা
সপোনৰ মায়াচক্ৰত লুটিয়াই ফুৰো
ইতিহাসৰ সোণালী পাত
অভিজ্ঞবিহীন বলিয়াৰ দৰে
নিশাৰ দ্বিতীয় প্ৰহৰত দেখোন সপোনবোৰ
পিছুলি পৰে.........
অজানিতে,
আকাশৰ কাজল সনা মেঘে ধূলিস্যাৎ কৰে
মোৰ হেপাঁহৰ তৰালি
অনুৰ্বৰা মাটিৰ লগতে ফাঁট মেলে
(সপোনত) মাথোঁ জাতিয়া আছে
এমন শুকান মৰুময় হৃদয়
তথাপিটো সপোনবোৰ লৈ আলফুলে
বুকুৰ মাজত সযতনে,
কিজানি ইতিহাস.......
হেৰুৱা সপোন....... ।

ময়েই নে সেইজন?

উদ্দীপ্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

ক'ত আছো মই
ময়েই নে সেইজন
য'ত মই আৰু মই

সোঁফালৰ চেলাউৰিত সামান্য কটা দাগ
ক'লা পৰা ওঁঠ
নাকৰ সোঁফালে সৰু এটা তিল – কেৱল মায়ে দেখা পাই যিটো
চকুৰ তলত এন্ধাৰ
ময়েই নে?

কেতিয়াবা কাৰোবাক অভিমান কৰিছোঁ
কেতিয়াবা কাৰোবাৰ ওঁঠত ওঁঠ লগাই চুমা খাইছোঁ
তৰ্ক কৰিছোঁ, কেতিয়াবা – মৰমতে সাৱটিছোঁ
হত্যা কৰিবলৈ ওলাইছোঁ কাৰোবাক
চোলাৰ জেপ খুচৰি বিড়ি টানো জোৰে জোৰে

কথাবোৰ শেষ নোহোৱাকৈ শেষ হৈ যায়

মানুহবোৰৰ মাজে মাজে মই মোক ঠেলি নিও
সক্ৰিয়াবোৰ ঢলি পৰে ৰাস্তাত
মানুহবোৰৰ ভিতৰত বহুত মানুহ – সৰি পৰি থাকে
সময়ৰ অভাৱ – পকা নেমুৰঙী সক্ৰিয়া এটা চেলেকি চৰ
চেঁঙা নে কেঁহা

পুৰণি ফটো এখনত ওলমি থকা বেলি এটাৰ দৰে সময়বোৰ

সিদিনা – জোনাক এচুকুৰা সৰি পৰোতে মোৰ চোলাৰ কলাৰত
বৰ আচৰিত কথা – মই লগ পালো মোক
বুজি পালো
আচলতে মোৰ ভিতৰৰ মইজন মই

বাহিৰৰজন – মই নামৰ অভিনেতা

জৰাগ্ৰস্ত জীৱন

মুনীন্দ্ৰ মেধী
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

সেই দিনটোত তুমিয়ে;
ভাল পাওঁ বুলি ক'লা;
মোৰ জীৱনত হাঁহিৰ সোঁত আনি দিলা।

সময়বোৰ উকলি গ'ল;
স্বপ্নময় বেলিকাতে;
সন্ধিয়া হ'ল।

হঠাৎ উচুপি উঠিলো
কিয় জানো নিজকে
বিকল অনুভৱ কৰিলো?

চকুৱে চকুৱে চালো,
তুমি চোন, একে ঠাইতে আছা
মইহে জুৰুলা হ'লো।

নীৰৱতা

পপী ভূঞা
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

এজাক শিলৰ ধুমুহা
য'ত বৰষুনৰ টোপ নাই
সজীৱ হ'বলে

এজাক দুখৰ ধুমুহা
শূন্যতাৰ দুখ
জৰ্জৰিত, কম্পিত হৃদয় নদী

মাথোঁ তেজেৰে বোৱা
নীৰৱতা
শব্দহীন এক শব্দ মাথোঁ ।

মোৰ সপোন

জেছমিনাৰা বেগম
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

মোৰ সপোন ইমান সহিষ্ণু
নাজানো কিমান আছে,
কিন্তু নাজানো কি দেখিলে
মেলিবা উৰিব আকাশলৈ।
মই ভাবো যদি........
যদি থাকিলহেঁতেন মোৰ!
সকলো পূৰণৰ যোগ্যতা
জীৱন বাটত আগবঢ়া
কিয়নো লাগিছে মোৰ
যেন পূৰণ নহ'বই সপোন মোৰ।
কিয়নো নহ'ব পূৰণ জানো যে,
চেষ্টাৰ অসাধ্য একোৱে নাই
কষ্টৰে কৰিম সকলো পূৰ্ণ।
আশাবোৰক কৰিম জয়
এদিন চৰাইৰ ডেউকাৰ দৰে
মোৰ কষ্টই দিব মোক সহাৰি।
বৰ্তমানক আহ্বান কৰিবলৈ
সদায় প্ৰস্তুত থাকো
সঞ্জীৱিত কৰিম
সদস্যক প্ৰতি বিমুহূৰ্তত।

জীৱনৰ প্ৰেৰণা

ৰেৱজ্যোতি দাস
দ্বিতীয় ষান্মাসিক

জীৱন এখন বিশাল নৈ
পাৰ ভাঙি যোৱা কত আশাৰ ঢল,
মাথোঁ এবুকু প্ৰেৰণা লৈ
মেলি দিলোঁ নাওঁ
মনত বিশ্বাস অটল ।

যাৰ প্ৰেৰণাই দিলে মোক শকতি
তেওঁক যাচোঁ মিঠা চুমা এটি,
আৰু যাচোঁ সহস্ৰ প্ৰণাম
কৰি মোৰ জীৱনক মহীয়ান ।

কত মেলিম আৰু আশাৰ সঁফুৰা
আশাপূৰ্ণ বসুন্ধৰা
মাথোঁ লাগে প্ৰেৰণা
যিয়ে আনি দিব নতুনৰ বতৰা ।

জীৱন বাটৰ মই অক্লান্ত পথিক
প্ৰেৰণা মোৰ সংগী,
পাৰ বিচাৰো মই লক্ষ্য সঠিক
মই অক্লান্ত পথিক ।

বিষাদ

সংগীতা বৰুৱা
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

তুমি যোৱাৰ পাছতেই
হৃদয়ে পোখা মেলিছিল
নিঃসংগতা আৰু নীৰৱতা
বিষাদৰ উৰ্মিৰে হৃদয়ৰ ভাষাবোৰ
তৰংগিত হৈ পৰিছিল,
কলীয়া ডাৱৰে গভীৰ কৰি পেলাইছিল
হৃদয়ৰ ব্যথা।
গভীৰ নিশা, তোমাৰ কথা ভাবি ভাবি
পাৰ হৈ যায় সময়
সে শব্দৰ গহীন দুৱাৰেদি
সোমাই আহে বিষাদৰ মলয়া।
কামনাবোৰ অম মোৰৰ লগত
হলি-গলি কৰি অস্পষ্ট হৈ পৰে
বাৰে বাৰে ধ্বনিত হয়
নষ্টালজিক বিষাদৰ গধুৰ নিশ্বাস
চৰিওফালে জিলিকি উঠে
এক অন্ধকাৰ
ক্ৰমশঃ পাহৰণিৰ কোঠাত ভাহ যায়
তুমি দিয়া জনপোনাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি
তোমাৰ স্মৃতিয়ে আনে
আকৌ এক নীৰৱতা।

দিনবোৰ পাৰ হৈ যায়

বিজিত চহৰীয়া
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

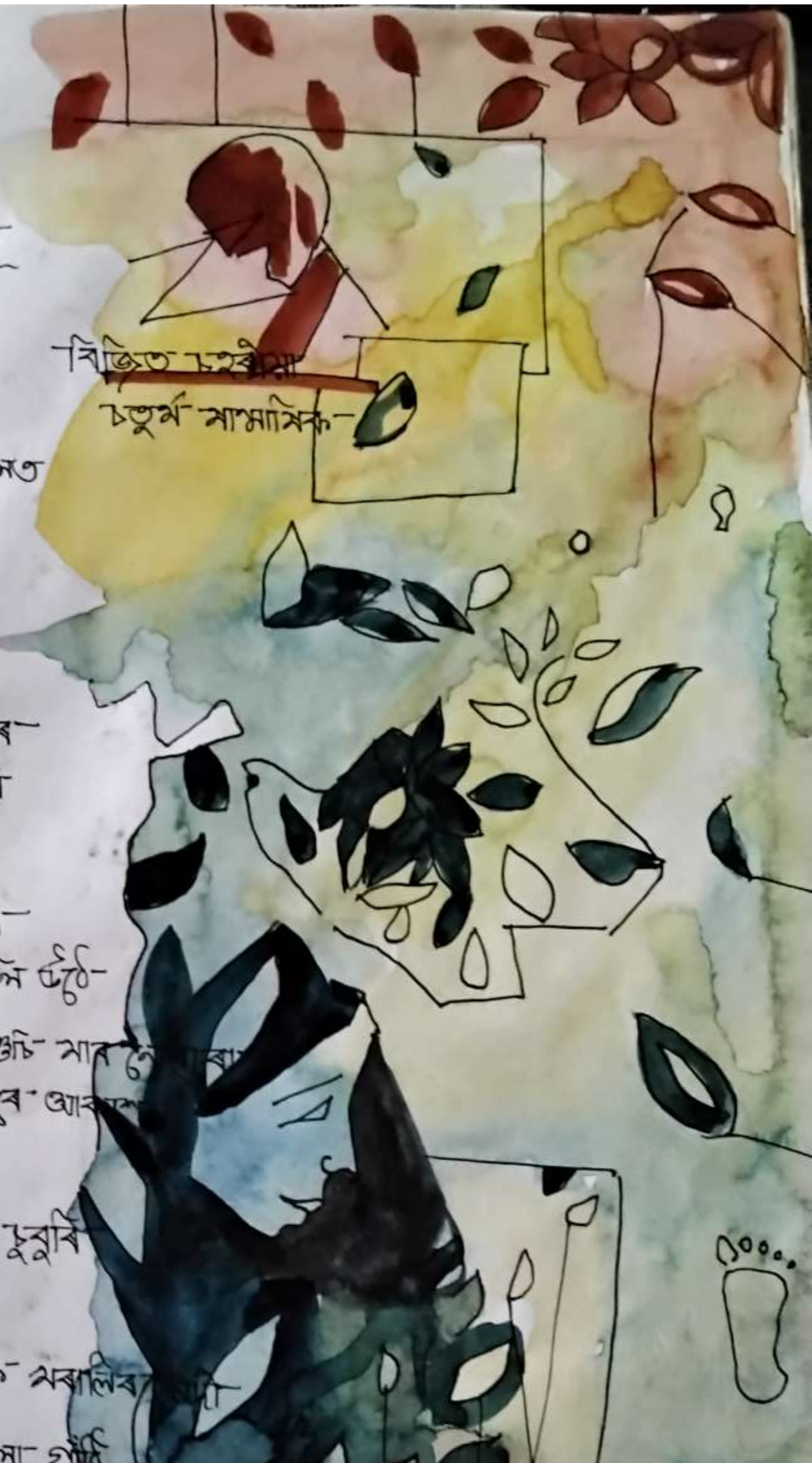

তোমাৰ বুকুৰ নিৰ্ঝৰা চোতালত
মেকেৰ্চি মলো অপোন অচেৰা
লহপহকৈ বাঢ়ি আহিল
চপচপীয়া পানী বঢ়াদি

ঘাটেত অঘাত ঘিত ক্ষিত অন্ধাৰ
তথাপি বোকা বালি ফালি চিৰি
বৈ থাকে নদী

দূৰৈৰ আকাশখনি নীলা কৰি
হঠাৎ তিৰবিৰ জোন এটা জ্বলি উঠে
মাতঁ বুলিও তুমি লোক ধৰি গুচি যাব
সিদৰে জোনে ধৰি যাব নোৱাৰে আকা

আন্ধাৰৰ বুকুত আঁতুৰি
উঁজাল হৈ উঠে মোৰ বুকুৰ চুবুৰি

মোৰ ভাৱনাৰ চৌদিশে
নিমজ্জ হৈ মিলাই গৈ থাকে মৰালিৰ

এটি চুমাই ভোৰে আমাৰ আলা গাঁঠি
দিনবোৰ পাৰ হৈ যায়
মায়াময় অঁকুৰা স্মৃতি........

যোৱা দিনৰ কবিতা

উদ্দীপ্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

চলমা,
কালি তোৰ হাতত মোৰ হাত
তোৰ আঙুলিৰ ফাঁকত মোৰ আঙুলি
পাহৰিছিলো,
তই ঘৰত নোকোৱাকৈ আহিছ

কলেজৰ শেষত তই আৰু মই
পানীত বেলিয়ে গা-ধোৱা চাবলৈ যাওঁতে
পাৰ্থহঁতে দূৰৈত ৰৈ জোকাইছিল
তাই ৰঙা পৰিছিল
ইমান লাজবোৰ ক'ত লুকুৱাই থৈছিলি

তই মাজে মাজে বুজাইছিলি
মই বামুণৰ ল'ৰা
চলমা, ব'ল বৰষুনত তিতি আহোঁ
তৰাবোৰ চাওঁ, লাজুকী নেজাল তৰাবোৰ

মানুহবোৰ মিছলীয়া
আনৰ ভেজত ঘৰ পাতি দিহঁতে আকাশ সাজে
ব'ল চলমা, আমি পলাই যাওঁ
ঢলি পৰা শক্তিয়াবোৰৰ ফাঁকে ফাঁকে
ধাননিবোৰৰ মাজে মাজে

ইজনে সিজনক চিনি পোৱালৈকে
আমি গৈ থাকো ব'ল
দিনবোৰ ফুলি উঠক
আমাৰ দেহত বগাই

এন্ধাৰবোৰ জোকাৰি পেলাই দিও
সমাজৰ বজাৰত
চলমা,
কালি তোৰ হাতত মোৰ হাত
তোৰ আঙুলি ফাঁকত মোৰ আঙুলি

হাতখন এৰি নিদিবি ।

অসম বন্ধ

দীপজ্যোতি বৰ্মন
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

অসম বন্ধ - অসম বন্ধ -
আলফাই দিছে অসম বন্ধ,
ৰাজনীতিকে যেৰা নাই দন্দ,
ৰাখিবলৈ সিয় নিজৰ ছন্দ,
আলফাই দিছে অসম বন্ধ।

ৰাজনীতিবোৰে পাচ কৰা নাই বিল
বিৰোধীৰ মুচ হল ঢিল,
পাই গল ভোট আড চাক্ক,
অসম বন্ধ দি আমি দিলে ভেক।

ইলেকচনত ভোটৰ হল গণ্ডগোল
চুপ সবাই বুঝিলে ইয়াৰ মোল,
অসম বন্ধ দি বজাই দিলে ঢোল।

অপোন দলৰ সুৰত পাকি গল চুলি
(সুৰজিত) সেনাই সুধালে ত্ৰিপ ফাই গুলী,
বিক্ৰম চক্ৰবৰ্তীৰ হোচ গল উৰি
(সঞ্জত) পিছুদিনা কেনালে অসম বন্ধ বুলি।

মন্ত্ৰী - যাম জেল যাব নাগৰ নাই আৰ্য্য
আমো বজাই যাবো ডাঙৰৰ বাদ্য,
যদিহে লাগি যায় প্ৰতিবাদৰ মঠা,
অসম বন্ধ দি আমি মই লেখা।

শেষ ভাৰত তেখাঁকে অসম বন্ধ,
অসমৰ বাইকে পাই
অসম বন্ধৰ পৰা বাইকে,
কোনোদিনে নিজৰ নাপায়।

অপেক্ষাৰ বহাগ

বাৰ্বী চৌধুৰী
চতুৰ্থ ষান্মাসিক

শীতৰ জেওৰা ভাঙি
প্ৰকৃতিৰ স্পন্দন তুলি,
তুমি সেউজী ধৰাত;
নতুনত্বৰ সুবাস সিঁচিলা।
ফৰিং-ফুৰ্টা জোনাকৰ দৰেই
এবুকু ৰাং-ঢালী অনুভৱ,
একাঁজলি ভৰাই তুমি
মনৰ পদূলি ৰূপালী কৰিলা।
বুটাবছা গামোচাৰ ফুলত
ঢোল পেঁপাৰ সুৰৰ গুঞ্জনত,
কুঁহিৰ কোমল পৰশত,
আগমনৰ মন্ত্ৰ আছে তোমাৰ।
জেতুকাবুলীয়া কোমল হাতত,
কল্পনাৰ মিঠা আমেজতাত,
সাঁচতীয়া প্ৰেমৰ চাঞ্চল্য তুলি
মনকুঞ্জত যৌৱনৰ লালিমা বিলোৱা।
বসন্তৰ স্নিগ্ধ অনুভৱ সিঁচি
বুকুত বহাগী দলিচা পাৰি
হেঁপাহৰ ৰাগি তুলি
প্ৰকৃতিৰ ৰূপেৰে অলংকৃত কৰা।

সূচীপত্ৰ

কবিতা

* অপেক্ষাৰ ব'হাগ — বাৰ্বী চৌধুৰী ১
* অপ্ৰেম বন্ধ — দীপজ্যোতি বৰ্মন ২
* মোৰা দিনৰ কবিতা — উদ্দীপ্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য ৩
* দিনবোৰ পাৰ হৈ যায় — বিজিত চহৰীয়া ৪
* বিষাদ — সংগীতা বৰুৱা ৫
* জীৱনৰ প্ৰেৰণা — বেৰজ্যোতি দাস ৬
* মোৰ সপোন — জেদ্বিমনাৰা বেগম ৭
* নীৰৱতা — পলী ভূঞা ৮
* অবাপ্ত জীৱন — মুনীন্দ্ৰ মেধী ৯
* মৰেই নে সেইজন — উদ্দীপ্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য ১০
* সপোনৰ চক্ৰবেহুত আশা — কংকনা শৰ্মা ১১-১২
* নিসংগতা আৰু এমুঠি প্ৰেম — দিপজ্যোতি নাথ ১৩
* নীৰৱতা — চৰণম শৰ্মা ১৪
* আঘোণ আহিছে — বিজিত চহৰীয়া ১৫
* অবুজ বেদনা — বিকাশ দাস ১৬

গল্প

* শক্তিমান গাড়ী — মাধুৰ্য দাস ১৭-১৯
* জীৱন — দীপজ্যোতি বৰ্মন ২০-২২

প্ৰবন্ধ

* বেজবৰুৱাৰ গল্প : এক চমু অৱলোকন — অম্বৰ শৰ্মা ২৩-২৫
* ভৱলীপৰীয়া বিহুতলী : এক চমু অৱলোকন — দীপশিখা হাজৰী ২৬-২৮
* আজিৰ অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে — বেৰজ্যোতি দাস ২৯-৩০
* কাসোং-সীমান্তৰ আবৰ-জনজাতিৰ গ্ৰীষ্মকালীন উৎসৱ : চলো — মানস প্ৰতীম দাস ৩১

বিবিধ-ৰচনা

* জীৱন : একাঞ্জলি অনুভৱ — ধীৰাজ শৰ্মা ৩২
* অপ্ৰেম বন্ধ — চন্দন শইকীয়া ৩৩-৩৪

নেপথ্যৰ কথা......

উপৰোৱাকৈ চাবলৈ গ'লে কথাষাৰ তেনেই সহজ - বি. বৰুৱা কলেজৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত অসমীয়া বিভাগৰ হাতে লিখা আলোচনী 'উন্মীলন'ৰ দ্বিতীয় সংখ্যাটি প্ৰকাশ হৈ ওলাল।

অৱশ্যে কথাটো ঠিক তেনেকুৱা সাধাৰণ নহয়। 'উন্মীলন' অসমীয়া বিভাগৰ দাপোনস্বৰূপ, য'ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভাৰ ছবি প্ৰতিফলিত হয়। সাহ জোৱা পৰিকল্পনা, পৰেক জোৱা চেষ্টাৰ বাস্তৱ ৰূপেই হ'ল 'উন্মীলন'। উন্মীলনৰ প্ৰথম সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ পাছত দ্বিতীয় সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰাৰ দায়িত্ব আমি লৈছিলোঁ। চকুত অজস্ৰ আশা লৈ আমি আগবাঢ়িছিলোঁ। বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে জমা দিয়া মূল্যবান লিখনিবোৰ পঢ়ি চোৱা, তাত থকা ভুল-ভ্ৰান্তি আঁতৰোৱা, লিখনি অনুসৰি অলংকৰণ কৰাৰ দায়িত্ব সম্পন্ন কৰাৰ পিছত অৱশেষত 'উন্মীলন' প্ৰকাশ হৈ ওলাল।

'উন্মীলন' অসমীয়া বিভাগৰ কেৱল এখন আলোচনীয়েই নহয়, ই এখন মঞ্চ, য'ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে মুক্তমনে সাহিত্য চৰ্চা কৰিব পাৰে। বিভাগৰ প্ৰাচীৰ-পত্ৰিকা 'দাপোন'ৰ পিছত 'উন্মীলন' এনে এটি ব্যৱস্থা, যিয়ে বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনোভাৱ, প্ৰতিভা আনৰ আগত দাঙি ধৰে। চমুকৈ ইয়াৰ জৰিয়তেই অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰতিভাৰ খবৰ বাহিৰলৈ যায়।

নিজকে শুৱনি তথা আকৰ্ষনীয় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাটো মানুহৰ স্বভাৱজাত গুণ। প্ৰত্যেক মানুহে নিজৰ লগতে নিজৰ আপোন বস্তুক আকৰ্ষনীয় কৰি তুলিব বিচাৰে। আমাৰ ক্ষেত্ৰতো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম হোৱা নাছিল। অতিকৈ আপোন 'উন্মীলন'ক আমি আমাৰ অপৰিপক্ক হাতেৰে ন-সাজ পিন্ধাবলৈ যাওঁতে যি অভিজ্ঞতাৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ তাক বৰ্ণনা কৰা অসম্ভৱ। সেই অভিজ্ঞতাক লিখি শেষ কৰিব নোৱাৰি। সাহ জোৱা এই যাত্ৰাত আমাৰ সংগী হৈছিল আমাৰ অতিকৈ আপোন আৰু সন্মানৰ ছাৰ-বাইদেউ সকল। তেওঁলোকৰ সহায়-সহযোগিতা অবিহনে আমাৰ এই প্ৰচেষ্টাই কাহানিও বাস্তৱৰূপ নাপালে হেঁতেন। বিভিন্ন সময়ত বহুমূলীয়া উপদেশেৰে আমাক উপকৃত কৰা বাবে আমি তেওঁলোকৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ।

সৰ্বো শেষত, আমাৰ অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা-মাৰ্জনা বিচাৰি-

অৰ্ণৱ শৰ্মা
বিকাশ দাস
সম্পাদক, উন্মীলন (দ্বিতীয় সংখ্যা)

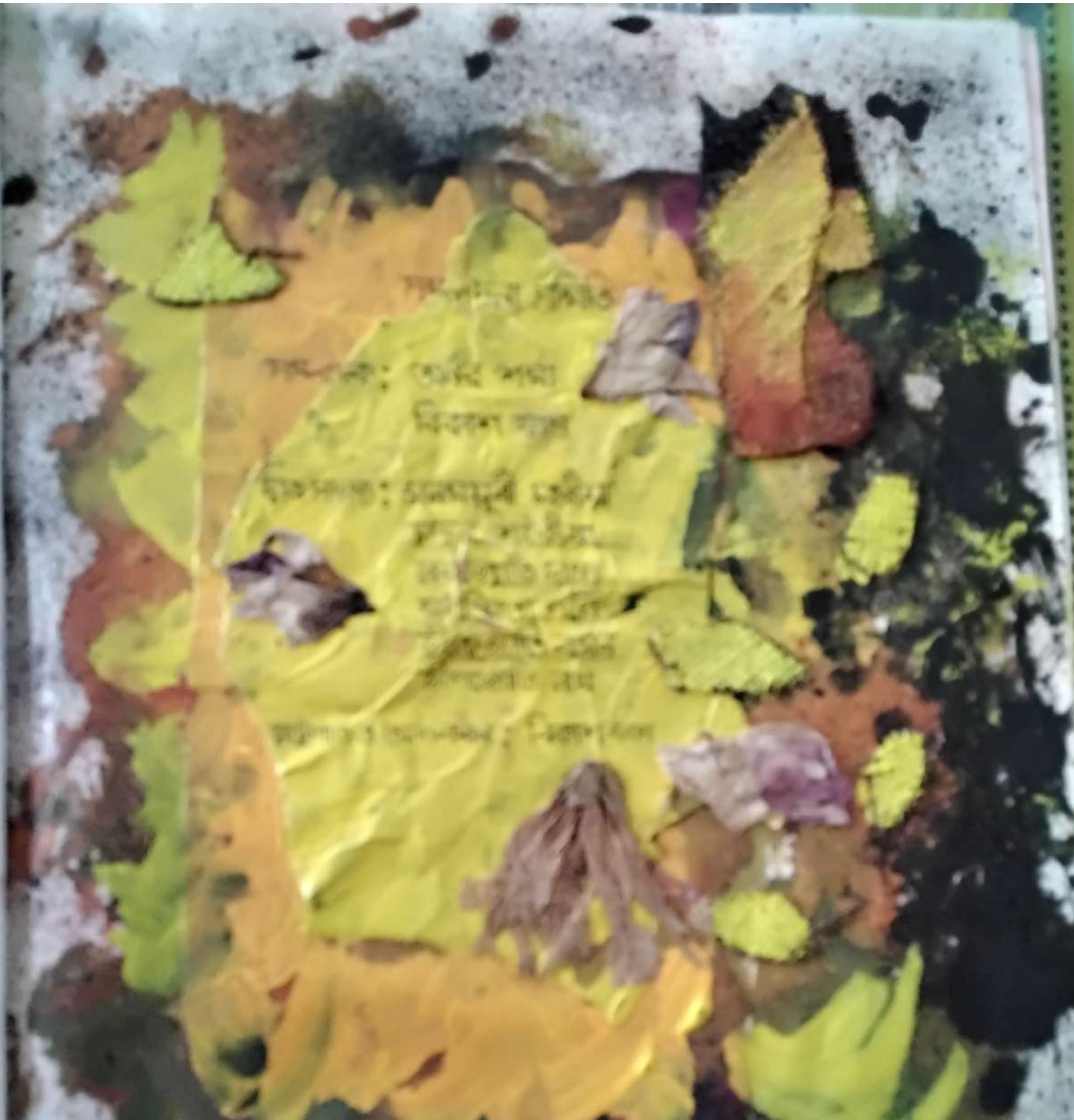

উন্মোচক সাথির

আর

মন্তব্য……

[illegible]

[illegible]

১২.০৫.২০১৪ ইং

উন্মীলন

বি. বৰুৱা কলেজৰ অসমীয়া বিভাগৰ
হাতেলিখা আলোচনী
দ্বিতীয় সংখ্যা (২০১৩-১৪)

সম্পাদক
অর্ণব শর্মা
বিকাশ দাস

উন্মীলন
দ্বিতীয় সংখ্যা (২০২৩-২০২৪)